

Prisdirektoratet burde spare de Handlende for Revisionshonorarer, Spild af Arbejdskraft ved i Stedet for at bedømme Branchens Indkomstforhold efter Skatteansættelserne til Staten, der ganske vist kan indeholde Indtægter fra andet end Textilhandel, men som alligevel kan give et Indtryk af Indtjeningsforholdene, og hvor i øvrigt de Textilhandlende har 513 Kr. mindre i gennemsnitlig Indkomst i Skatteaaret 1945—46 end i det foregaaende Aar.

Det maa for Detailhandelens Vedkommende alene være afgørende, om Bruttoavance paa den enkelte Vareenhed er rimelig, at den dækker Omkostningerne og afgiver en rimelig Nettoavance.

Det kan selvfølgelig aldrig være rimeligt at ansætte eller foreslaa Detailavancerne paa Textilvarer sat lavere end Grossistavancerne, hvilket er forekommet i et Tilfælde, ligesom der i et andet Tilfælde er stillet Forslag derom, hvilket Forslag dog blev frafaldet, og dette til Trods for, at Forskellen normalt er ca. 20 à 30 Points.

Prislovens § 13 har i øvrigt ofte givet Anledning til Fortolkningstvivil. Det skal saaledes nævnes, at Prisdirektoratet mente at kunne paalægge de Textilhandlende at forsyne Varer, der henlaa paa Lager, med Prisangivelse til Trods for, at det klart fremgaar af § 13, at Forudsætningerne herfor er, at Varerne udbydes i Detailsalg. Ikke desto mindre maatte Dansk Textil Union rejse en Ankesag om dette Spørgsmaal, hvor Dansk Textil Union fik Medhold i sit Standpunkt.

§ 13 maa derfor affattes, saaledes at Tvivlsspørgsmaal saa vidt muligt kan undgaas, da det selvsagt er alt for besværligt i hvert enkelt Tilfælde at søge at faa Pris-kontrolraadets Afgørelser underkendt ved Ankenævnet.

Dansk Textil Unions Ændringsforslag vil antagelig skabe større Klarhed over Prisdirektoratets Beføjelser paa dette Omraade, hvorfor Unionen meget henstiller, at Forslaget til Ændringerne gennemføres.

Vedrørende Ændring af § 12:

Prislovens § 12 hjemler Prisdirektoratet Ret til „at kræve meddelt alle saadanne Oplysninger, som findes nødvendige for dets Virksomhed, herunder til at kræve behørigt bekræftede Udskrifter af Protokol- og Regnskabsmateriale og til at indkalde Personer til mundtlig Forklaring“, ligesom Raadet videre er berettiget til „at faa Adgang til Regnskaber og Regnskabsbøger og til paa Stedet at foretage de til Forholdenes Oplysning fornødne Undersøgelser.“

At Prisdirektoratet har faaet de her nævnte Beføjelser for at kunne føre den fornødne Kontrol med, at Prisbestemmelserne ikke overtrædes, er der intet at indvende imod.

Men det har næppe nogensinde været Tanken, at Prisdirektoratet skulde kunne anvende denne Beføjelse undtagen i Tilfælde af, at Prisloven er overtraadt, eller hvor man har begrundet Mistanke om, at Overtrædelse er sket. Det kan næppe nogensinde have været Tanken, at Prislovens § 12 skulde kunne anvendes af Prisdirektoratet til at indkræve statistisk Materiale fra de Handlende. Indsamlingen af saadant Materiale maa være en administrativ Opgave, men Prisdirektoratet har udnyttet § 12 paa en saadan Maade, at denne administrative Opgave er blevet lagt over paa de Handlende.

Der er intet hverken i selve § 12's Formulering eller i dens Forhistorie, som berettiger til en saa vidtgaaende Fortolkning med Hensyn til Prisdirektoratets Bemyndigelse efter denne Paragraf, som den Direktoratet selv har angivet gennem sin Praksis.

I Prisaftaleloven fra 1937 fandtes en tilsvarende Bemyndigelse, hvori det hed — det erindres, at Loven dengang kun drejede sig om Kontrol med Aftaler og Bestemmelser i øvrigt, der kunde faa Indflydelse paa den frie Prisdannelse —, at „Kontrolraadet er beføjet til at kræve meddelt alle saadanne Oplysninger, som findes nødvendige til Bedømmelse af, om der foreligger Aftaler eller Bestemmelser, som i §§ 8 og 9 nævnt, og til Bedømmelse af de indgaaede Aftalers og trufne Bestemmelser Indvirkning paa den frie Erhvervsudøvelse og Prisdannelse, herunder til at kræve indsendt behørigt bekræftede Udskrifter af Protokol- og Regnskabsmateriale og til at indkalde Personer til mundtlig Forklaring.“